

saaledes blandt andet ogsaa dette eventuelt at gøre Opførelser af Reserverfonden for at skaffe denne Rente af 4 pCt. Det er noget, som Regeringen selvfølgelig ikke kan ønske at gøre, og det er jo ogsaa noget, som det ikke kan nytte at blive ved med, dersom det virkelig skulde vise sig, at et varigt Fald i Renten skulde indtræde; saa kan man, om jeg maa udtrykke mig saaledes, lige saa godt kapitulere. Derfor er det altsaa, at Lovforslaget har den store Betydning, at det sætter Regeringen i Stand til, naar Konjunkturerne gøre det nødvendigt, da at kunne iværksætte denne Forandring, uden at man behøver at gribe til saadanne Resourcer, uden hvilke man ellers ikke vilde kunne blive ved at betale de 4 pCt. Rente, nemlig Forbrug af Reserverfonden. Tankgangen, hvorpaa min Modstand mod Lovforslaget hvilede, har, som jeg udviklede ved 1ste Behandling, været den, at det forekom mig at være en stor Ubillighed, at man vilde betage de umyndige den Rente, de kunne faa, som de efter Pengemarkedets og Konjunkturernes Bestaendighed kunne faa ved den anordningsmæssige Anbringelse af Midlerne, og jeg gjorde de Herrer opmærksom paa ved Sagens 1ste Behandling, at Votagerne i de egentlig umyndiges Midler for Storfstedelen vare Smaaafolk; over 90 pCt. af de Kapitaler, der indestaa for de umyndige, er jo under 5,000 Kr., altsaa det er over de 90 pCt. af dem, man vilde ramme ved en ikke af Nødvendigheden paakaldt Rentenedsættelse. Det vil være, hvad man efter vore Samskundsforholds Bestaendighed maatte kalde de smaatstiliede i Samsundet, og for saa vidt angaar de haandsagte Midler, som udgøre den største Del af Overformynderiets Penge, saa vilde man ingen Ting opnaa, idet det nemlig staaar i vedkommendes Magt, ja, for Øjeblikket er det ikke blot noget, der staaar i vedkommendes Magt, men noget, der fordrer af dem, at de skulle udløvere Pengeeffekter, som bestyres under særligt Børge-maal, og ikke kontante Penge, netop fordi Overformynderiet i de senere Aar har været bange for at paatage sig den Forpligtelse at skaffe 4 pCt. af de kontant udbetalte Penge. Derfor tror jeg, at netop det, der her foreligger, er det eneste praktiske, ligesom jeg ogsaa, som den ærede Ordfører htrede, ikke nærer nogen videre Tvivl om, at det er det eneste gennemførlige. Det blev dernæst af den ærede Ordfører bemærket, at der under Forhandlingerne med Udvalget havde været rettet det Spørgsmaal til mig, om man ikke kunde vente, at Overformynderiet vilde fraalde den lange Opfølgelsestid, som der for Gaan, der ere ældre end 1888, er stipuleret

fra Overformynderiets Side, nemlig et Aar. Jeg skal dertil først gøre den Bemærkning, at Overformynderiet altid har forstaaet den omtalte Bestemmelse saaledes, at man ingen Bønskeligheder gjorde ved at modtage Pengene med et fortere Varjel mod Rentegodtgørelse, og det er noget, som er bleven benyttet i stort Omfang; Overformynderiet har saaledes for Tiden modtaget en Del Opfølgelser til de to forestaaende Terminer mod Rentegodtgørelse, men jeg skal drage Om-sorg for, efter Samraad med Overformynderiet, at der sker en Forandring paa dette Punkt saaledes, at der tilvejebringes Ens-artethed mellem de nyere Obligationer, som ere udstedte efter 1888, og de ældre. Men jeg maa dog tilføje, at jeg tør ikke love, at dette allerede kan træde i Kraft straks, men det vil i hvert Tilfælde kunne træde i Kraft fra 1ste Juli d. A.

J. C. Christensen: Jeg har lyst til, forinden Forhandlingen slutter, at gøre et Par korte Bemærkninger til, hvad der er fremkommet fra den ærede Ordfører og det ærede Medlem fra Levring (Sloth). Begge de to ærede Medlemmer paastaa, at det Ændringsforslag, som her er stillet om at føre Lovforslaget tilbage til sin oprindelige Skikkelse, vilde være en Uretfærdighed imod de umyndige. Det kan jeg paa ingen Maade erkende. Den ærede Ordfører sagde, at Staten maatte som god Børge sørge for eller var forpligtet til at give de umyndige den Rente, de vilde kunne faa af deres Penge. Dertil vil jeg sige, at Staten som god Børge har opfyldt, synes mig, sin Pligt fuldt ud over for de umyndige, naar den giver dem den Rente, der er den gængse her i Landet, og det er jo fra alle Sider her i Salen, netop af Flertallet, som forleden stemte for Loven om den 3½ pCt.s Rentefod, erkendt, at dette er den gængse Rente her i Landet. Der kan ikke fordrer mere af Staten over for de umyndige. Desuden maa man huske paa, at Staten som Børge for de umyndige har den Forpligtelse at garantere for Overformynderiets Forpligtelser. De umyndiges Midler faa en større Sikkerhed end nogen som helst andre Midler her i Landet, det maa vi ogsaa huske paa, det er ikke en liden Begunstigelse, der dér gives over for de umyndige, naar vi saa samtidig henfe til, at i 1868, da Renten blev fastsat til 4 pCt., var 4 pCt. temmelig sikkert under den gængse Rente her i Landet. Det synes mig altsaa, at det vil være fuldt retfærdigt, om man vedtog det her foreliggende Ændringsforslag. Der kan ikke være Tale om, at det er uretfærdigt over for de umyndige. — Det ærede